

Kereseti kérelmek

A felperes kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- állapítsa meg, hogy az Európai Oktatási, Audiovizuális és Kulturális Ügynökség nem jogszerűen állt el a 2006-09120304D1021001FD1507. sz. szerződéstől, és az még mindig hatályos;
- kötelezze az Európai Oktatási, Audiovizuális és Kulturális Ügynökséget a szerződés szerint hátralévő 9 737 euró összeget felperesnek történő kifizetésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen, választottbírói kikötésre alapított keresettel a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze az alperest a Tanács 2000/821/EK⁽¹⁾ határozatával elfogadott „MEDIA Plus” program keretén belül egy film video-grafikus terjesztési projektjéhez nyújtott közösségi támogatásra vonatkozó, 2006-09120304D1021001FD1507. sz. szerződés teljesítéséből eredően a felperesnek járó összeg kifizetésére.

A szerződést a felek 2006. június 27-én írták alá, és a szerződés rendelkezéseinek megfelelően az alperes előleget nyújtott a felperesnek. 2007. május 8-án az alperes a felperesnek címzett levélben felmondta az említett szerződést, azzal az indokkal, hogy a projekt tényleges teljes költsége alacsonyabb a projekt tervezett költségvetésénél, valamint hogy a projektre vonatkozó pénzügyi beszámoló benyújtását semmilyen írásbeli magyarázat nem kísérte, és kérte a kifizetett előleg visszatérítését. A felperes azonban úgy véli, hogy a szerződés rendelkezései értelmében az alperesnek a projekthez való hozzájárulása a video-grafikus terjesztés tényleges költségeinek az 50 %-át kell kitegye, és ennél fogva az előleg felül még járó összeg kifizetését kéri.

Keresete alátámasztására a felperes úgy érvel, hogy a szerződésnek az alperes általi megszüntetése szabálytalan és megalapozatlan, amennyiben nem tartotta be a szerződésnek a megszüntetés feltételeivel kapcsolatos rendelkezéseit, és különösen, hogy nem biztosított a felperesnek határidőt a szerződés teljesítésének állapotával kapcsolatos észrevételei megtételére. A felperes szerint az Elsőfokú Bíróságnak meg kell tehát állapítania, hogy a szerződés még mindig hatályos.

Továbbá vitatja a szerződés megszüntetésének az alperes által hivatkozott indokait, azaz a szerződéses kötelezettségeinek nem teljesítését.

⁽¹⁾ Az európai audiovizuális művek fejlesztését, terjesztését és vásárlás-ösztönzését előmozdító program (MEDIA Plus – Fejlesztés, terjesztés és vásárlásösztönzés) (2001–2005) végrehajtásáról szóló, 2000. december 20-i 2000/821/EK tanácsi határozat (HL L 336., 82. o.; magyar nyelvű kiadvány 13. fejezet 26. kötet 88. o.).

2007. július 4-én benyújtott kereset – Heineken Nederland és Heineken kontra Bizottság

(T-240/07. sz. ügy)

(2007/C 211/81)

Az eljárás nyelve: holland

Felek

Felperesek: Heineken Nederland BV és Heineken NV (képviselők: T. Ottervanger és M.A. de Jong ügyvédek)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság teljesen vagy részlegesen semmisítse meg a felpereseket érintő határozatot;
- az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg vagy csökkentse a felperesekre kiszabott bírságot;
- az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperesek az EK 81. cikk szerint lefolytatott eljárásról (COMP/B-2/37.766. sz. – holland sörpiac – ügy) szóló, 2007. április 18-i bizottsági határozatot támadják, amellyel a Bizottság pénzbírságot szabott ki rájuk.

Keresetüket a felperesek először is egy sor eljárási hibára alapítják. Először is a Bizottság a vizsgálat során megsértette a gondos ügyintézés elvét és az 1/2003 rendelet 27. cikkét azáltal, hogy a felpereseknek nem biztosították a többi vállalkozás állásfoglalásaihoz való hozzáférést. Másodsorban a felperesek szerint a Bizottság nem folytatott alapos és pártatlan vizsgálatot. Harmadsorban, a versenyjogi biztos fellépésével sérült az ártatlanság vélelmének elve. Negyedsorban az eljárás időtartama túllépett az ésszerűség határain, és ezzel sérült a felperesek védelemhez való joga.

A felperesek ezenkívül az EK 81. cikk megsértésére hivatkoznak. E tekintetben először is azt állítják, hogy a bizonyítási eljárás hiányos volt, és a Bizottság megsértette az ártatlanság vélelmének elvét és az indokolási kötelezettséget. Másodsorban, álláspontjuk szerint nem lehet szó megállapodásról és/vagy összehangolt magatartásról. Harmadsorban, a felperesek szerint a Bizottság az állítólagos jogsértés időtartamát tévesen határozta meg.

Ezenkívül a felperesek több kifogást emelnek a kiszabott bírság összegével kapcsolatban. Először is az 1/2003 rendelet 23. cikke (3) bekezdésének megsértésére és a kiszabott bírság megállapításának módszeréről szóló iránymutatás téves alkalmazására, valamint az egyenlőség, a jogbiztonság és az arányosság elvének, továbbá az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkoznak. Álláspontjuk szerint a Bizottság a jogsértés súlyát tévesen határozta meg, különösen azért, hogy a jogsértés jellegét tévesen állapította meg, illetőleg nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy szerintük a jogsértés piaci hatása elhanyagolható, továbbá azért, hogy a földrajzilag releváns piacot tévesen határozta meg. Ezenkívül a Bizottság nem vette kellően figyelembe az enyhítő körülményeket, és a közigazgatási eljárás túlzottan hosszú ideje aránytalanul magas pénzbírsághoz vezetett, mint-hogy a Bizottság időközben a pénzbírságok összegével kapcsolatos politikáját megszigorította.

Végül a felperesek álláspontja szerint a pénzbírságnak a Bizottság által a túlzottan hosszú közigazgatási eljárásra tekintettel végrehajtott csökkentése aránytalanul csekély.

2007. július 10-én benyújtott kereset – Buzzi Unicem kontra Bizottság

(T-241/07. sz. ügy)

(2007/C 211/82)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperesek: Buzzi Unicem SpA (képviselők: C. Vivani és M. Vellano, ügyvédek)

Alperes: Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg az Olaszország által a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelően bejelentett, az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeire vonatkozó nemzeti kiosztási tervről szóló 2007. május 15-i bizottsági határozatot – az EK-szerződés és az annak alkalmazása során elfogadott elvek és jogszabályok megsértésért –, amennyiben a nemzeti kiosztási tervet meg kell változtatni annak érdekében, hogy az ne tegye engedélyezhetővé továbbá az olyan racionalizálási intézkedéseket,

amelyek úgy rendelkeznek, hogy az üzemeltetők a kibocsátási egységek kiosztásának egy részét fenntarthatják a gyártás-racionalizálási folyamatok miatt történő bezárása esetére (a határozat 1. cikkének (4) bekezdése és 2. cikkének (4) bekezdése);

- Kötelezze a Bizottságot, hogy fizesse meg a felperes részére a jelen eljárás költségeit.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen ügyben a vitatott határozat szerint az Olaszország 2006. december 15-i levelében bejelentett nemzeti kiosztási terv nem összeegyeztethető az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvvel.

A kifejezetten vitatott pont annak lehetősége, hogy az üzemeltető a kibocsátási egységek kiosztásának egy részét fenntarthassa a termelő létesítmények egy részének vagy egészének racionalizálási folyamatok miatt történő bezárása esetére.

Állításainak alátámasztására a felperes az alábbiakra hivatkozik:

- Az alperes tévesen alkalmazta a „kiosztás kiigazításának” saját kritikai értelmezését, kizárva az úgynevezett „kiosztás utólagos kiigazításának lehetőségét”. E tekintetben a felperes elfogadja, hogy a kiigazítás ezen módja torzíthatja a versenyt, és bizonytalanságot eredményezhet a vállalkozások számára, illetve megsértheti az irányelv III. mellékletének 10. kritériumát. A felperes szerint a kérdés inkább az, hogy elkerüljék a kiosztásból való részesedésére, és ezáltal a többi létesítmény felhasználására vonatkozó jogosultság elvesztését. Lényegében annak elkerüléséről van szó, hogy akadályozzák a vállalkozások egyéni jogainak szabad szervezését és alkalmazását, ami ezen felül az EK 5., 174. és 157. cikkei értelmében ellentétes az ésszerűség, az arányosság, a környezetvédelem és a verseny elveivel.
- A vitás határozat ezen felül ellentmond az alapul szolgáló logika premisszáinak. E tekintetben különösen, a vitás határozat (4) preambulumbekkezdésében a Bizottság maga is elismeri, hogy az irányelv előírja annak lehetőségét, hogy a tagállamok kiigazításokat vezessenek be, feltéve, hogy a kiigazítás nem bír visszaható hatállyal, illetve, hogy az nem sérti a közösségi rendszer működését. A jelen ügyben, a bezárt létesítmény üzemeltetője továbbra is jelen lesz a piacon és üzemeltetni fog más engedélyezett létesítményeket. Ezért a Bizottság kifejezésével élve lehetséges a kiosztás kiigazítása.
- Az alperes nem bizonyította azon kijelentésének indokolását, hogy a kritikával illetett rendszer utólagos kiigazításként nem összeegyeztethető.